

Moje soukromí, nedívat se, nešťourat!

Jakmile slyším slovo soukromí, vybaví se mi něco tajemného, skrytého a zároveň i lehce zranitelného. Co to vlastně je? Přemýšlím o určité součásti, která je nehmotná, je to vlastně součást mého života, kterou si musím vybudovat, chránit a hýčkat.

Myslím si, že slovo soukromí je mnohým lidem známý pojem. Stačí jen zmínit hladové novináře prahnoucí po soukromí hvězd. Život celebrit je obrovským lákadlem.

Mé soukromí je pro mě dost důležité, je to jaké si utajení spojitostí s mou maličností. Téměř celý život si ho buduji, proč bych ho měla odkrývat, ba dokonce se ho úplně vzdát: Odkryji ho, až sama budu chtít, až sama budu mít pocit radosti, když ho někomu zpřístupním. Při pomyslení, že mě však někteří předběhnou a do mého soukromí drze proniknou, ve mně vyvolává nepříjemný pocit. Zrychlený tep srdce a vyrážející pot na mém čele o mém vzteku vypovídají hodně. Vždyť je to jen mé soukromí, jen má tajemna, nejsem povinna cítit se jako v rouše Evině před davem lidí. Jak se tedy musí cítit lidé, kteří jsou neustále pronásledováni? Kteří si budoují celá léta krůček po krůčku své soukromí, a přece žádné nemají? Domnívám se, že pokud se nedokáží smířit s faktem, popularita rovná se ztráta soukromí, jejich psychika musí být řádně ohrožená. Proč je důležité mít své soukromí, svůj osobní prostor: Myslím si, že tato otázka je dosti rozporuplná. Pohlednu-li na tuto skutečnost očima člověka extrovertního a světu otevřeného, dospěji k názoru, že rozčilovat se kvůli osobám, které mi do soukromí vstoupí, je vlastně zbytečné. Takový člověk se rád vystavuje na obdiv, je hrdý na sebe sama a stojí si za myšlenkou, která říká – není co tajit, nestyd'me se!

Avšak náš svět je také plný lidí uzavřených, lhostejných k ostatním a vyznávající názor, že nikomu nebudou sdělovávat svá tajemství. Domnívám se, že slovní spojení: „Hleďme si každý svého“, o sobě dost vypovídá.

Snažme se proto uchránit si svá tajemství a nevyslovovat ho všem na obdiv, Jak ho ale efektivně uchránit: Dovoluji si podotknout, že úkol to bude nelehký. Každý jsme něčím zajímavý a pro okolí je naše soukromí dobrou kořistí, ale myslím si, že bychom se měli pokusit své nitro na okamžik otevřít, v pozadí nechat nejtajnější záležitosti a ty „společensky vhodné“ vyzdvihnout.

Nyní jsem se částečně dotkla uchránění našeho zneprístupněného života, a možná jsem také nepřímo odsoudila naše pozorovatele a zvědavce, ale vynesu tedy verdikt sama nad sebou. Dodržuji zásady vhodného chování co se týče útoku do soukromí někoho jiného? Myslím si, že odsuzovat je lidské, ale tím hlavním odsouzeným bychom měli být sami. Sama se přiznám, že soukromí jiných osob je pro mě lahodným ovocem, ale nerada bych se stala tím výše zmíněným zvědavcem, který se živí utajenými skutečnostmi. Proto se domnívám, že bychom si měli vážit každého, kdo nás nechá alespoň koutkem oka nahlédnout do jeho soukromí, a uvědomit si, o jak velký krok se nám přiblížil.

Vystavujeme tedy na obdiv naše přednosti, zatajujeme zatajitelné a nedělejme detektivy lidského soukromí, ne vždy je totiž tak zajímavé, abychom později kvůli naší zvědavosti přišli o přátele, ba dokonce o dobrý úsudek o nich.